

Gouden schoenen

Sjakkeliën Schilder (39) is geen supermoeder. Ze heeft geen opvoedplan voor Sky (14), Sterre (8) en Zen (7). Temidden van de chaos doet ze dappere opvoedpogingen, terwijl ze nog steeds op zoek is naar de gebruiksaanwijzing die andere moeders wel lijken te hebben.

Gisterenmiddag had ik een briljant inzicht. Zomaar opeens. Bij de kassa in de schoenenwinkel. Ik dacht: wat doe ik hier eigenlijk? Hoe ben ik hier terecht gekomen? Ik bedoel niet de schoenenwinkel. Dat was wel duidelijk, wat ik daar deed. Gouden schoenen afrekenen. Afzigtelijk en peperduur. En tegen mijn zin. Hoe ik daar was gekomen, was ook geen mysterie. Namelijk nadat zo ongeveer alle andere schoenen in alle andere schoenenwinkels binnen een straal van vijf kilometer waren aangepast en afgekeurd door dochter Sterre. Vandaar dat ik dacht: ik heb geen bal te vertellen. Ik ben een sukkel. Een soort Al Bundy. Hoe ben ik in dit *Married with Children*-bestaan terechtgekomen? Hoe heb ik in 's hemelsnaam kunnen denken dat ik dit kon? *Dat* is wat ik me dus afvroeg.

En ineens wist ik het. Was het zonneklaar. Ik heb me vergist! Kijk, toen ik hieraan begon, dit bestaan als Moeder en Echtgenote, toen dacht ik echt dat ik over de benodigde talenten en de juiste informatie beschikte. Ik was een goeie poppenmoeder en ik vond vadertje en moedertje spelen erg leuk. Dus hoe moeilijk kon het zijn? Ik wist zeker dat ik zou uitblinken. Maar die poppen waren meegaand. Ze wilden heel graag leuke kleertjes aan en ze zeurden nooit ergens over. En van vader had ik al helemaal geen last. Dat was neef Robbie. Die speelde altijd vader. Hij moest de hele tijd

onder het bed liggen en deed dus eigenlijk niet mee. Ik was dus onjuist geïnformeerd. In het echte leven blijk je over vaardigheden te moeten beschikken die een poppenmoeder gewoon niet nodig heeft. Echte dochters zijn helemaal niet meegaand. Je moet er voortdurend mee onderhandelen, want ze zijn eigenwijs. Ze doen nooit eens vrijwillig leuke jurkjes aan, want ze hebben een wansmaak. Alle echte dochters vinden alle leuke jurkjes stom! Daar had ik niet op gerekend.

Maar dat was niet mijn enige inschattingfout. Poppen zijn niet groot voor hun leeftijd. Die passen alles. Echte dochters niet. Die zijn gerust acht jaar oud met schoenmaat 39. Probeer daar maar eens leuke schoenen voor te kopen. Dat maakt het echt te ingewikkeld voor een argeloze poppenmoeder als ik. Ik heb niet genoeg overtuigingskracht om haar te

‘HOE HEB IK IN OOIIT KUNNEN DENKEN DAT IK DIT KON?’

overreden schoenen uit te zoeken die vriendelijker geprijsd, minder opzichtig of van betere kwaliteit zijn. Ik laat me overhalen. Ben al lang blij dat er iets past. Ik ben er ingetuind, dit bestaan. Dat was dus mijn nutteloze inzicht bij de kassa in de schoenenwinkel. Dapper draag ik mijn lot. Want ik ben gewoon naar huis gegaan, terwijl ik wist dat vader niet onder het bed zou liggen. Netjes met zijn mond dicht. Echte vaders heten Dirk en vragen: ‘Zijn ze van echt goud ofzo?’